

นักวิชาชีพ-professional

1. มีความรู้ลึกซึ้งและเท่าทันเทคโนโลยี
ใหม่ ๆ ตลอดเวลา
2. ฝึกทักษะวิชาชีพอยู่ตลอดเวลา
3. มีจรรยาบรรณวิชาชีพคอยกำกับ

ความรู้และทักษะ

1. หลักสูตร - ปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ

2. Best practice guidelines/recommendations

3. การศึกษาและฝึกทักษะหลังปริญญา

การผนึกกำลังเพื่อรักษาเกียรติภูมิแห่งวิชาชีพ (professional solidarity)

จรรยาบรรณวิชาชีพ

สภาวิชาชีพ

ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ

(1) ยกย่องผู้ทำดี

(2) คว่ำบาตรและลงโทษผู้ทำชั่ว

จรรยาบรรณวิชาชีพ

1. มีการศึกษา - วิเคราะห์ และดูแลเกี่ยวข้องกับจรรยาบรรณวิชาชีพ ตั้งแต่ดั้งเดิมถึงปัจจุบัน ทั้งในและต่างประเทศ
2. การมอบหมายผู้ป่วยให้นักศึกษาหรือการดูแลผู้ป่วยแต่ละคน ต้องประกอบด้วย
 - (1) บริบททางคลินิก
 - (2) บริบททางสังคมและเศรษฐกิจ
 - (3) ประเด็นทางกฎหมาย
 - (4) ประเด็นทางศีลธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ

Medical Profession

- **excellence in knowledge
and technological know-how.**
- **extensive skill training.**
- **general and medical ethics.**

พระโอวาทสมเด็จพระบรมราชาชนก

(4 กุมภาพันธ์ 2471)

คุณลักษณะสำหรับการเป็นแพทย์นั้นคือ ความเชื่อถือไว้วางใจ

- 1) ท่านต้องมีความเชื่อในความสามารถของตนเองคือ ความมั่นใจ
“ท่านควรมีความเชื่อในตนเอง ไม่ใช่वादดี ท่านต้องรู้สึกความ-
รับผิดชอบและทำไปด้วยความตั้งใจดี”
- 2) ท่านต้องมีความไว้วางใจระหว่างแพทย์กันเองคือ ความเป็นปึกแผ่น
“จงนึกว่าท่านเป็นสมาชิกของสังคมหนึ่งคือ คณะแพทย์นี้ถึง
ความรับผิดชอบต่อผู้ที่เป็นแพทย์ด้วยกัน”
- 3) ท่านต้องได้ความเชื่อถือจากคนไข้บางท่านคือ ความไว้วางใจของคณะชน
“การที่จะได้ความไว้วางใจของคนไข้ ขอท่านถือสุภาษิตว่า ใจเขาใจเรา”

Building “Trust”

1. trust in yourself.

(self-confidence in your capacity)

2. trust in fellow doctors.

(faith in your profession)

3. trust from your patients.

(to earn public trust)

form His Royal Highness Prince Mahidol (~ 1929)

จรรยาบรรณของแพทย์ทุกชาติ

แพทย์จีน จรัส ตั้งอร่ามวงศ์

1. มีจิตใจเมตตากรุณาช่วยเหลือชาวโลก
2. บริสุทธิ์ใจ ไม่คำนึงถึงค่าตอบแทน
3. มีความตั้งใจจริง รับผิดชอบ กั่นคว้าศึกษาอยู่เสมอ
4. อ่อนน้อมถ่อมตน เคารพในเพื่อนร่วมวิชาชีพ

(จุดสารการแพทย์แผนจีน ฉบับเดือนมกราคม — มีนาคม 2551)

แพทยาลังการ-คุณธรรมของแพทย์

(พระยาพิศณุประสาทเวช : แพทยศาสตร์สงเคราะห์ เล่ม 1, 2547)

1. มีเมตตาต่อผู้ป่วย

ด้วยผู้ป่วยมีความทุกข์เวทนาในใจ คิดหวังที่จะเอา
หมอเป็นที่พึ่ง หมอไปถึงก็ดีใจ อยากฟังคำอธิบาย
ของหมอ ที่จะช่วยเป็นธุระชี้แจงอาการโรคของตน
ถ้าหมอนั้นเป็นผู้มีเมตตาปรานีให้ผู้ป่วย เป็นที่ชื่นชม
ยินดีแล้ว ความสุขโสมนัสก็จะบังเกิดมีแก่ผู้ป่วย เป็น
ทางที่จะบรรเทาไขใจให้หมดหรือน้อยลงไปได้ และ
จะเชื่อฟังถ้อยคำของหมอนั้นด้วย

2. ไม่เห็นแก่ลาภ

ถ้าหมอเป็นคนมีความโลภเห็นแก่ลาภ ไข่พอจะหาขายได้ ในไม่ช้าวัน แกล้งหวังเหนียวไว้ให้หายช้า หรือไข่เป็น อย่างที่ไม่น่าตกอกตกใจ ก็บอกไปเสียอย่างหนึ่ง เพื่อให้ เจ้าของไข่ตกใจ หรือคิดอุบาย แต่จะได้ค้ายา ค่าป่วยการให้ มากด้วยประการใดๆ เล่ห์ประการหนึ่งว่าจะทำนาค้าขาย บนหลังผู้ป่วย เอามังมีเสียทีเดียว ไม่คิดเผื่อที่จะให้ ความสุขแก่เพื่อนบ้านฐานอื่น ฉะนั้นแล้วใครเล่าจะเคารพ นับถือ เพราะฉะนั้นหมอจึงควรเป็นคนไม่เห็นแก่ลาภ

3. ไม่เป็นคนโอ้อวด

ผู้ที่แสดงถ้อยคำโอ้อวดให้เกินกว่าความรู้ของตน
เขาเรียกว่า เป็นหมอปากปู ย่อมเป็นข้อหมิ่น
ประมาทของคนทั้งหลาย

4. ไม่ปิดบังความเขลาของตนไว้

ถ้าไปพบปะใช้ที่ตนไม่เคยรักษา หรือความรู้
ของตนไม่เพียงพอที่จะรักษาได้ ก็พึงแสดงให้
เจ้าของไข้เขารู้เสียแต่ต้นมือ เพื่อเขาจะได้ไปหา
หมออื่นรักษา ถ้าจะให้ดีตนรู้ว่าใครรักษาได้ บอก
แนะนำให้เขาด้วย

5. ไม่ปิดบังความดีของผู้อื่น

เมื่อได้ยินได้ฟังเขาสรรเสริญคุณวิชาของผู้อื่น ควรทำอภัยยศยแซมชื่นสรรเสริญตาม เมื่อผู้นั้น ทราบอภัยยศยของเราดังนี้ ย่อมมีจิตรักใคร่จะเป็น มิตรกับเราบ้าง

6. ไม่หวังกันลาภผู้อื่น

เมื่อตนเป็นหมอไปรักษาไข้เห็นแล้วว่าแต่ลำพังผู้เดียวจะทำการไม่ถนัด ควรหาผู้อื่นที่มีความรู้มาช่วย เช่น ตนเป็นหมอยาจะต้องหาหมอนวดมาอีกทางหนึ่ง แต่ครั้งจะให้ไปเป็นเช่นนั้นก็กลัวว่าลาภที่ตนจะได้นั้น ต้องแบ่งส่วนให้ผู้อื่นไปเสีย นี่เป็นข้อที่ทำอันตรายให้แก่คนไข้ หมอไม่ควรคิดเช่นนี้

7. ไม้ดูอำนาจและอคติทั้ง 4 คือ

- นันทาคติ ความรักใคร่พอใจ 1
- โทสาคติ ความโกรธ 1
- ภยาคติ ความกลัว 1
- โมหาคติ ความหลง 1

8. ไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรม คือ

ลาภผลที่จะได้ หรือไม่ได้ ไม่มีก็ดี

ความนิมิตา ความสรรเสริญก็ดี

มีศักดิ์ศรีก็ดี หรือปราศจากศักดิ์ศรีก็ดี

ความทุกข์ ความสุขเหล่านี้มาถึงตน ก็ให้มีอัธยาศัย
หนักแน่น มัชยัสถ์เป็นปานกลาง ไม่ทำความกระวน
กระวาย ขวนขวาย ยินดี ยินร้าย เคืองร้อนรำคาญ

9. มีหิริโอตตัปปะ

ละอายสะอึกกลัวต่อบาป

ละเว้นจาก วิหิงษาพยาบาท

อาฆาตเวรต่อบุคคลอื่น

10. ไม่เป็นคนเกียจคร้านและมักง่าย

ตั้งใจอุตสาหะทำการรักษาพยาบาลไข้โดยเต็ม

กำลัง ใช้ปัญญาพิจารณาโดยถี่ถ้วน

สิ่งที่ยังไม่รู้ก็หมั่นศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ได้

ตน

11. มีโยนิโสমনะสึการ

ตริตรองในใจโดยแยบคาย

จะตรวจอาการโรค ก็ตรวจด้วยความ

พินิจพิเคราะห์เหตุผลโดยรอบคอบ

12. ไม่เป็นคนมีสันดานอันประกอบด้วย

ความมัวเมา เป็นต้นว่า

เสพสุรา สูบกัญชาฝิ่น หรือมัวเมาระริงหลด

ไปในการเล่นการพนันต่างๆ